

Een nieuw leven

Een nieuw leven

Greta De Nil

Dit verhaal is fictief. Alle overeenkomsten met bestaande personen of gebeurtenissen berusten op toeval.

Met veel dank aan mijn proeflezers: Chris De Nil en Jozef Van Vaerenbergh.

Schrijver: Greta De Nil
Coverontwerp: Greta De Nil
ISBN: 97894641802268
© 2020 Greta De Nil

Deel 1

Lier

Huize Vlieghe
Woensdag 18 juni 2014

‘Moest jij nog niet op school zijn?’

Jens raadpleegt het ingebouwde, digitale klokje van het elektrisch keukenfornuis en laat zijn krant zakken. Daarbij kijkt hij zijn jongste zoon vragend aan.

‘Om half tien pas. We hebben vandaag ons laatste examen. Eindelijk, het allerlaatste examen van mijn leven!’ juicht Matthias. ‘En het zal kort zijn heeft de Schele beloofd!’

‘De Schele? Meneer Corthouts bedoel je zeker?’

‘Pfft, wat maakt dat nu uit, iedereen zegt de Schele, dat weet hij immers ook wel. Wat is daar nu weer mis mee? Moet ik hem dan als enige van de klas heel netjes Meneer Corthouts noemen? Ze zullen niet weten over wie ik het heb!’ grijnst hij.

Jens houdt zich in en reageert niet op het brutale toentje van zijn zoon, hij heeft nu echt geen zin om er tegenin te gaan. Het gebrek aan respect voor zijn leerkrachten is nog het minste van zijn zorgen. Het IQ van zijn jongste is zowat het hoogste van de klas, maar zijn inzet is nul komma nul! Denkt die vlegel nu echt dat alles vanzelf zal gaan in het leven? Hoe heeft hij zoiets kunnen voortbrengen! Van hem komt het niet en van Jenny kan hij die onverschilligheid toch ook niet hebben?

Ze hebben hun best gedaan om de jongens de juiste normen en waarden bij te brengen. Zijn al hun inspanningen dan vergeefs geweest? Voor Matthias dan, want Simon doet het prima! Simon is een jongen naar zijn hart!

‘Het laatste examen van je leven, zei je?’

Met gefronste wenkbrauwen en een blik vol ongeloof kijkt hij zijn zoon aan.

‘Ja, je dacht toch zeker niet dat ik mij verder ga afsloven zoals dat lievelingszoontje van jou? En dan voor de rest van mijn leven in een bedompt lokaal achter een computer zitten? Mij niet gezien. Ik zoek me wel iets met wat meer beweging, hoef ik niet naar de fitness en verleer ik het niet om mijn handen te gebruiken. Jij hebt toch ook niet meer dan dat?’

Raak! Jens heeft al zijn zelfbeheersing nodig om rustig op zijn stoel te blijven zitten. De laatste uitspraak van zijn jongste ergert hem mateloos. Matthias mag niet eindigen zoals hij!

Die minderwaardige baan als klusjesman op het Sint Gummaruscollege, tot daar aan toe, dat deed hij wel graag, al bracht het niet veel op. Ongeveer vier jaar geleden hebben ze hem echter de bons gegeven: besparingen! Hij had niet veel tijd om iets anders te zoeken. Met de lagere werkloosheidsuitkering konden ze hun hypotheek niet verder afbetalen.

Drie weken later had hij gelukkig een nieuwe baan, eentje in de bouw als loodgieter. Nee, eigenlijk niet eens dat: hij was het hulpje van de loodgieter, maar dat weet verder niemand, dat heeft hij zelfs niet aan Jenny verteld.

Na een half jaar was de maat vol. Elke dag ging hij met langere tanden naar zijn werk. Hij kreeg het vervelende en minderwaardige werk en de ‘echte’ loodgieter deed de rest. Hij kon dat minstens even goed, beter zelfs, maar ja, het hulpje werd verondersteld zijn mond te houden. Jenny, zijn vrouw, weet hier niets van. Hij heeft zijn wanhoop de hele tijd voor haar verborgen gehouden. Het was voor hem een

opluchting als hij daar een paar weken later ontslagen werd wegens 'onvoldoende inzet'.

Daarna heeft hij verschillende baantjes gehad, telkens met een tussenpauze van een paar weken, maar niets kon hem lang boeien. Nu is hij alweer werkloos, 8 weken deze keer!

Net als de vorige keren heeft hij Jenny erbuiten gelaten, ze wist nergens van, tot ze er vorige week toevallig achter kwam. Ze was boos. En niet zo'n klein beetje! Ze was er echt niet over te spreken. Dat hij geen werk had nog tot daar aan toe, maar dat hij het voor haar geheim gehouden had, vond ze onvergeeflijk.

Tja, en dan weet ze nog niet alles. Van de vorige periodes dat hij werkloos was, is ze ook niet op de hoogte. Dat zal hij maar zo houden, het is zo al erg genoeg. Eigenlijk schaamt hij zich dood dat hij niet in staat is om zijn gezin van een fatsoenlijk inkomen te voorzien. Hij kan het echter niet opbrengen om alle dagen hetzelfde saaie werk te doen, hij heeft afwisseling nodig, en erkenning!

Met Jenny is inmiddels alles weer in orde, ze heeft er zich nogal vlug bij neergelegd. Nu ja, zo wil ze hem toch laten geloven. Hij voelt echter dat er iets in hun verhouding veranderd is en dat kan niet alleen te wijten zijn aan dat laatste ontslag want als hij terugkijkt, moet hij vaststellen dat dat al langer speelt. Misschien vermoedt Jenny iets? Of zou hij in haar ogen teveel roken en drinken? Dat deed hij vroeger niet, maar dat zou hij nu niet meer kunnen missen. Een mens mag toch iets hebben, nietwaar?

Woede en diepe teleurstelling strijden om voorrang in zijn binnenste. Niet alleen om zijn eigen situatie maar vooral om de koude douche die Matthias hem gaf. Voor zover hij wist, had Matthias nog niets beslist over zijn leven na het middelbaar en hij ging ervan uit dat de jongen zijn studiekeuze nog niet gemaakt had, maar uiteraard wel van

plan was om verder te studeren. Telkens als iemand hem daarover een vraag stelde, haalde Matthias zijn schouders op.

‘Ik weet nog niet wat ik zou willen doen, ik zie wel als het zover is,’ antwoordde hij dan.

Kennelijk had hij voor zichzelf allang een besluit genomen en heeft hij het wijselijk voor zich gehouden. Wijselijk, ja, want gedonder had het hem gegarandeerd opgeleverd. Vader Jens zou het onderste uit de kan gehaald hebben om zijn jongste zoon van gedachten te doen veranderen. Nu is het te laat om daar nog aan te beginnen, beseft Jens nukkig. Matthias is 18 geworden en een erg meegaand type is hij nooit geweest.

‘Ik wilde dat ik de kans gekregen had om verder te studeren, dat weet je goed genoeg en een beetje meer respect voor je vader zou niet misplaatst zijn. Dat brutale, smalende toontje van jou loopt de spuigaten uit,’ vaart hij alsnog uit.

‘Daar ben je binnenkort vanzelf vanaf, ik ben echt niet van plan om hier langer dan nodig te blijven hokken,’ reageert de jongen brutaal.

Jens slikt een driftig antwoord in. Hij wil zich niet verlagen tot roepen en tieren. Hij vestigt zijn woedende blik op de krant die op tafel ligt. Wat een verspilling! Matthias heeft de capaciteiten om gelijk welke studie aan te pakken, veel meer dan Simon, zijn oudste, maar als hij eerlijk is, moet hij toegeven dat het van op de lagere school al duidelijk was dat Matthias niet over de juiste instelling beschikt om te studeren. Fatsoenlijk lezen kon hij pas in de vierde klas, evenals de klok lezen: een totaal gebrek aan interesse! Als 10-jarige wist hij zelfs niet te zeggen wanneer het Kerstmis was. Dat merk je zo wel, antwoordde hij toen. Foutloos schrijven kan hij nog steeds niet. Onbelangrijk, vindt hij, iedereen begrijpt wat ik bedoel. Het schrijven op zich lukt zelfs maar amper. Hij heeft een abominabel geschrift, want wie schrijft er nu nog met de

hand? Met de letters op het toetsenbord daarentegen kan hij probleemloos overweg. Hij heeft zich dikwijls genoeg kwaad gemaakt in de desinteresse van zijn zoon. Hoe had hij het dan moeten aanpakken? Hij kon het er toch niet letterlijk inkloppen? Geweld is echt zijn ding niet.

‘Als je om 9 uur op school moet zijn, maak dan maar dat je wegkomt!’ broemt Jens nors zonder zijn zoon nog een blik te gunnen. Daarbij vergt hij het uiterste van zichzelf om schijnbaar rustig op zijn stoel te blijven zitten. Nog even en dan is dat joch de deur uit...

Matthias heeft hem altijd al weten te irriteren met zijn nonchalante houding en zijn eindeloze trucjes om al wat hem niet aanstaat te omzeilen. En sinds hij zich dat brutale, smalende toontje heeft aangemeten, kost het vader Jens alle moeite van de wereld om niet handtastelijk te worden. Van een flinke oorveeg is tenslotte nog niemand dood gegaan, maar hij voelt dat hij het zich niet kan permitteren, niet bij Matthias. Hij wil eigenlijk ook niet slaan. Geweld is nooit de juiste oplossing, maar iedereen heeft zijn grens, toch?

‘Pfft, tijd genoeg, denk je nu echt dat ze mij niet meer binnenlaten als ik 5 minuten te laat ben?’

Jens balt zijn vuisten en perst zijn lippen op elkaar. Het is overduidelijk dat Matthias hem uitdaagt en hij gunt hem die triomf niet. Bruusk haalt hij zijn schouders op, pakt abrupt zijn krant in een stevig greep en doet alsof hij verder leest.

Eindelijk, hij is de keuken uit!

Enkele diepe ademteugen maken Jens opnieuw een beetje rustiger.

Eigenlijk had hij kunnen weten dat Matthias er het bijltje zou bij neerleggen als de leerplicht afgelopen was. Hopelijk heeft hij de moeite genomen om een voldoende te halen voor zijn eindexamen. Hij zal moeten wachten tot het einde van de maand om daar antwoord op te krijgen. ‘t Is eigenlijk toch wel

straf: ondanks zijn onwil om te leren heeft hij nooit een jaar moeten overdoen. Hij heeft zelfs maar één keer een herexamen gehad, in het eerste middelbaar was dat.

‘Ik was verrast,’ zei dat jong. ‘Het is de overgang van het lager onderwijs naar het middelbaar onderwijs dat me parten gespeeld heeft.’

Verder had hij zessen en zevens en een uitzonderlijke vijf, hogere cijfers stonden niet in zijn woordenboek. Slim gedoseerd! Echt zonde dat hij die hersenen niet gebruikt om hogerop te komen.

En dan die uitdagende houding van het laatste jaar! Waar zou hij die gehaald hebben? Zou hij echt binnenkort weggaan? En zou hij, zijn vader, dat erg vinden? Ja en nee. Matthias irriteert hem dikwijls mateloos zoals daarnet. Daar staat tegenover dat Matthias zijn zoon is en dat hij wel van hem houdt.

Jenny zal het vreselijk vinden als haar jongste vertrekt. Zij vindt het helemaal niet erg dat hij het op school niet beter doet. Van de week zei ze het nog: ‘...tenslotte maakt hij het op een aanvaardbare manier af. Er is meer nodig in het leven dan boekenwijsheid en dat andere heeft hij wel. Het is zijn leven en dat kunnen en mogen wij niet voor hem invullen, dat moet hij zelf doen en ik weet dat hij dat kan. Hij komt er wel.’

Veel mooie woorden om te zeggen: laat hem toch met rust!

Toen Simon op kot ging heeft Jenny het erg moeilijk gehad. Als haar jongste nu ook al vlug de deur zou uitgaan...

Misschien komt Simon wel voor langere tijd terug, dat zou de pil verzachten. Eigenlijk rekt hij daarop. Binnen een paar dagen is het proclamatie in Gent en heeft hij zijn bachelor-diploma Landbouwingenieur op zak. Hopelijk vindt Simon snel een goede baan, dan kan hij zijn steentje, en liefst iets meer, bijdragen in het huishouden. Deze situatie kan hij niet lang meer volhouden, zijn bureauschuif ligt vol onbetaalde

rekeningen. Het is echter de vraag of Simon nog zal kunnen wennen thuis, na drie jaar Gent.

Hij is van plan om het zijn oudste, zeker in het begin, erg gemakkelijk te maken zodat hij er zin in heeft om te blijven. Ze hebben zijn geld nodig, niet enkel om die bureauschuif leeg te maken. Hij zit ook nog steeds met die lening opgescheept, waarvan Jenny denkt dat die allang terugbetaald is. Sander heeft hem laatst een paar mailtjes gestuurd met de vraag of hij dat geld zo vlug mogelijk zou willen terugstorten en dat zit hem danig dwars. Hij snapt het wel. Zijn vriend heeft hem dat geld geleend zodat hij de nodige verbouwingen kon uitvoeren om de jongens elk hun eigen kamer te geven en nu, 9 jaar later, heeft die man daar nog geen cent van teruggezien. Het lukte gewoonweg niet, zeker niet meer nadat hij in het Sint Gummaruscollege de laan werd uitgestuurd. Dat de vriendschap met Sander inmiddels flink verwaterd is, helpt natuurlijk ook niet. Ze zien elkaar nog amper. Is het misschien daarom dat hij opeens zijn geld terug wil terwijl hij de jaren daarvoor die lening slechts af en toe ter sprake bracht? 't Is niet dat hij niet wil betalen, maar er is geen geld! Dat hij intussen nogal wat opdoet aan drank en sigaretten, daar houdt Jens voor de gemakkelijke maar even geen rekening mee.

Met een klap valt de voordeur in het slot. Jens schrikt. Nu pas is Matthias vertrokken!

Hij kijkt op de klok: dat haalt die jongen nooit. Te laat dus! Hopelijk heeft hij juist gegokt en weren ze hem niet van het laatste examen! Stel je voor, zoiets zou iedereen toch vreselijk vinden! Waarschijnlijk zou Matthias achteloos zijn schouders ophalen: jammer, maar zo is het nu eenmaal, het zal zonder dat papiertje ook wel lukken. Een schande is het!

De krant moet het opeens ontgelden. Een nijdige ruk maakt ter hoogte van zijn duim een scheur in het midden van de

bladzijde. Met een smak belandt het ding op tafel bovenop de ontbijtboel die daar nog staat te wachten om afgeruimd te worden.

Een grimmige blik op de klok leert hem dat het ook voor hem tijd is om op te stappen. Hij heeft om 10 uur een afspraak, alweer bij de promotor van een groot bouwbedrijf, ditmaal als metselaar.

Hij baalt ervan. Als ex-klusjesman is hij in heel de bouw inzetbaar: loodgieterij, elektriciteit, bezetten, vloeren, metselen, allerlei herstellingen, noem maar op. Alles heeft hij gedaan in dat internaat en goed ook. Bovendien had iedereen hem graag, zowel de directie als de leerkrachten en de kinderen.

Maar ja, er kwamen steeds minder internen en de helft van het gebouw stond leeg. Hij werd te duur en eigenlijk een beetje overbodig. Iets dergelijks vindt hij nooit meer.

Hij zoekt nu een klein bouwbedrijfje zodat hij verschillende klussen mag uitvoeren. De afspraak negeren is geen optie, hij wil zijn uitkering niet verliezen. Dat zou pas een ramp zijn!

Opgetogen verlaat Jens Vlieghe het kantoor van de gerenommeerde bouwfirma, de naam is hij al vergeten. Lang heeft het onderhoud niet geduurd. Hij is gediskwalificeerd! Vijfenvertig jaar, te oud! Nu ja, hij heeft wel een handje geholpen. Een beetje toneel spelen kan geen kwaad, dacht hij.

Met trage bewegingen en een enigszins moeilijke gang heeft hij zijn opwachting gemaakt. Verder heeft hij het ludiek gehouden zodat hij niet de indruk gaf de job al te ernstig te nemen, wat natuurlijk wel juist was.

Nog een week of twee geeft hij zich om iets met meer afwisseling te vinden, daarna zal hij wel een of andere saaie klus moeten aanvaarden. Hij heeft dringend geld nodig!

En nu heeft hij behoefte aan een pintje om zijn leed te verzachten. Hij stapt het eerste het beste café binnen en bestelt zijn geliefde trappist. Voor whisky is het nog wat vroeg.

Hij kikkert er meteen van op. Vanavond komt alles misschien wel in orde zonder dat hij een snertjob moet aanpakken. Hij heeft met den Tuur afgesproken om naar een soort van casino te gaan, zo noemde den Tuur het toch. Met een beetje geluk valt daar veel te rapen!

In een zatte bui aan de toog heeft hij Tuur deelgenoot gemaakt van zijn financiële problemen en die goeie man heeft hem direct een oplossing aangeboden, al zagen ze elkaar voor het eerst. Er zijn dus toch nog toffe en hulpvaardige mensen op de wereld! Vanavond is het zover. Het zal misschien niet van de eerste keer raak zijn, maar dan vast wel de tweede of de derde keer, zei Tuur, kwestie van volhouden.

Jenny komt als eerste thuis, zij is vanmorgen ook als eerste vertrokken. Zij staat van 8u tot 12u en van 13u tot 16u30 samen met Mirjam, de vrouw des huizes, in de slagerij van Boonen in het centrum van Lier. Tijdens de middag blijft ze meestal op haar werk, een uurtje is de moeite niet om over huis te gaan. Na 16u30u neemt de oudste dochter van de slager de bediening over tot 18u. Het laatste uur komen er veel minder klanten en neemt Dirk Boonen zowel de beenhouwerij als de winkel voor zijn rekening.

In principe had Matthias 's middags al thuis kunnen zijn. Hij had maar een kort examen, zijn laatste! Daarna gingen ze echter met heel de klas nog iets drinken en na de middag zou hij met zijn beste vriend Dylan meegaan.

'Om de vakantie voor te bereiden,' zei hij. Hij beloofde tegen etenstijd thuis zijn.

Jenny betwijfelt of er veel vakantie zal te vieren vallen. Als hij niet verder wil studeren, zal hij werk moeten zoeken in

plaats van twee maanden de bloemetjes buiten te zetten en dat zal voor Dylan wel hetzelfde zijn. Tenzij Dylan wel verder leert uiteraard, maar daar heeft ze nog niets over gehoord.

Jenny parkeert haar fiets in de huurgarage aan de Keldermansstraat om de hoek. Op woensdag en vrijdag fietst ze op weg naar huis altijd langs de nabij gelegen Delhaize in de Eikelstraat. Met de zware boodschappentas in de hand loopt ze de laatste meters naar haar rijtjeswoning langs de Oever. Ze opent de voordeur, duwt ze weer toe met haar voet en loopt meteen door naar de keuken.

Met een zucht wil Jenny haar aankopen op tafel zetten, maar bij gebrek aan plaats deponeert ze de tas op de stoel ernaast.

Matthias heeft Jens weer op stang gejaagd, stelt ze vast: alle ontbijtspullen staan nog op tafel, halvelings weggestopt onder de gehavende krant van vandaag.

Nu Jens zonder werk thuis zit, ruimt hij de ontbijtboel op, logisch, dat vinden ze allebei. Daarna moet hij dikwijls weg om te solliciteren.

Vandaag staat alles nog op tafel, zelfs de kaas en de hesp staan nog open en bloot te pronken. De randen van de sneetjes kaas krullen omhoog. Zweetdruppeltjes parelen op de donkergele, verharde oppervlakte. Groene schaduwen vertellen haar dat de hesp ten prooi gevallen is aan een of andere schimmelsoort.

Telkens als Jens zich laat opfokken door hun jongste is hij zo gefrustreerd en heeft hij zoveel moeite om zich te beheersen dat hij al de rest vergeet. Soms kwam hij daardoor zelfs te laat op zijn werk, vroeger dan, want sinds een week of acht heeft hij alweer geen werk meer.

Vandaag was het erg, dat ziet ze aan de krant. Ze heeft hem al zo dikwijls gezegd dat hij het moet loslaten. Het is Matthias zijn leven. Niet iedereen wil hogerop. Er is niets mis mee om

met je handen te werken. Ze begrijpt hem wel. Hij had graag arts willen worden, maar dat vonden zijn ouders grootheidswaanzin. Er was ook geen geld voor een opleiding. Op zijn achttiende moest hij werk zoeken.

‘Ik help kapotte kranen en verstopte toiletten in plaats van mensen,’ zei hij soms denigrerend.

Nu kan hij dat zelfs niet meer zeggen. Hij voelt zich behoorlijk minderwaardig, weet ze, en ze is er nog niet in geslaagd om daar verandering in te brengen.

Ze maakt zich zorgen om Jens en ook een beetje om zichzelf. Hij is de laatste tijd zo nors en opvliegend geworden. Nu kan hij zich nog beheersen, maar als hij ooit doorslaat, zijn de gevolgen waarschijnlijk niet te overzien. Hij is een sterke man en eens woede losbreekt, is ze dikwijls onbeheersbaar, heeft ze al gehoord.

Oké, ze hebben het de laatste drie jaar niet breed gehad met de studie van Simon en nu Jens al zo lang werkloos is al helemaal niet, maar ze gunden het hun zoon van harte. Ze is echter wel van oordeel dat haar man dringend aan het werk moet, zowel omwille van het inkomen als voor hemzelf, en voor haar.

Voor Matthias hoeft de studie niet, maar ook hem zou het gegund zijn. Ze hebben altijd juist genoeg gehad om te doen wat moest gedaan worden en met een beetje hulp van haar ouders en een tijdelijke lening van zijn vriend Sander hebben ze zich zelfs een eigen huis bijeen gewerkt. De hypotheek loopt nog maar zeven jaar en dan zullen ze opeens flink wat meer hebben om te besteden. Misschien krijgen ze dan wel het gevoel er warmpjes in te zitten. Zeven jaar is nog wel een lange tijd en nu Jens alweer zonder werk zit... stel je voor dat de afbetaling van de hypotheek in het gedrang komt en ze hun huis kwijt geraken... misschien kan ze een ballonnetje

oplaten in de beenhouwerij dat ze best wel een uurtje langer zou willen werken? Wie weet, alle beetjes helpen.

Jenny glimlacht, ze mag eigenlijk best tevreden zijn. De eerste 42 jaar van haar leven zijn goed geweest: een zorgeloze jeugd met liefhebbende ouders, een lieve man en twee flinke zonen, wat Jens daar ook moge van denken.

De laatste jaartjes is Jens wel wat norser geworden en wat meer beginnen drinken, dat is het enige minpuntje al hoeft dat niet direct een probleem te worden. Op het ogenblik is de hoeveelheid drank die hij gebruikt nog toelaatbaar, maakt ze zichzelf wijs. Jammer dat hij ook is beginnen roken, dat begon 4 jaar geleden toen hij zijn werk bij Sint Gummarus kwijt geraakte en de frequentie is inmiddels al opgelopen tot anderhalf pakje per dag en dat kost ook geld! Samen met de drank gaat dat over een behoorlijk bedrag, dat zou hij toch moeten inzien.

Met pijn in het hart kiepert ze de plakken ham en kaas in de vuilnisbak. Pijn om de verspilling, maar vooral om de manier waarop Jens en Matthias met elkaar omgaan.

Hopelijk heeft Jens zich vandaag kunnen concentreren op een paar sollicitatiegesprekken en is hij straks weer zichzelf. Ze ziet hem niet graag zo opgefokt.

Het bestek en de vuile borden krijgen een plekje in de vaatwasser. Zo, nu heeft ze plaats om de boodschappen uit te pakken. Ze heeft vandaag meer dan anders haar voordeel kunnen doen. De koteletjes voor vanavond waren flink afgeprijsd omdat de houdbaarheidsdatum vandaag verstrijkt. De aardbeienconfituur stond in reclame en ze hebben sinds enkele dagen een nieuw merk waspoeder dat ook afgeprijsd was. Allemaal dingen die toevallig op haar lijstje stonden. Om kwart voor zes is ze klaar.

Nog een half uur voor ik aan het eten moet beginnen, bedenkt Jenny, prima gelegenheid om onze slaapkamer even

onder handen te nemen. De jongens zijn groot genoeg, die moeten zelf hun kamer op orde houden. Ze hebben elk hun eigen kamer. Het huis dat ze 15 jaar geleden gekocht hebben was niet zo groot. De jongens moesten samen op een kamer slapen. Toen Simon 12 werd en naar de middelbare school ging, waren ze van oordeel dat de kinderen elk hun eigen kamer moesten hebben. Ze hebben lang zitten puzzelen en tobben over de herverdeling van de bovenverdieping, maar ze kwamen er niet uit. De oppervlakte was te klein. Dan heeft Jens voorgesteld om op het platte dak van de keuken een stuk bij te bouwen zodat er meer ruimte kwam. Een schitterend idee, maar wel boven hun budget, ook al zou Jens het leeuwendeel van de werken zelf uitvoeren. Sander Kasteels, de beste vriend van Jens, heeft hen toen uit de nood geholpen en hen het nodige geld voorgeschoten. Hij had het uit een erfenis, meent ze zich te herinneren en hij had het op dat moment niet nodig. Jenny weet niet hoe dat verder gelopen is, maar ze gaat ervan uit dat Jens die man al lang terugbetaald heeft.

Ach ja, Sander, arme Sander. Het moet vreselijk zijn om vlak na elkaar je vrouw en kind te verliezen. Het is te hopen dat het hem nu goed gaat. Eigenlijk zou ze eens aan Jens moeten vragen of hij nog contact heeft met Sander en hoe hij het stelt.

‘Ha, dat zal Jens zijn.’

Ze hoort het aan de manier van binnenkomen. Matthias is veel luidruchtiger en Simon is nog in Gent, overmorgen is de proclamatie.

Jenny snelt de trap af, ze is benieuwd hoe hij het er afgebracht heeft.

‘En?’ vraagt ze terwijl ze aan zijn manier van lopen registreert dat hij alweer een ommetje gemaakt heeft langs een of ander café. Het wordt steeds erger...

‘Niets,’ zucht hij. ‘Ze vinden mij te oud.’

‘Volgende keer beter,’ troost ze.

In het voorbijgaan plant ze nog een vluchtige zoen op zijn mond om te tonen dat ze echt wel met hem te doen heeft, al walgt ze van de alcoholucht die uit zijn mond walmt.

‘Binnen een half uurtje is het eten klaar. Ik hoop dat Matthias er dan ook is.’

‘Zwijg me over Matthias! Die brutale vlegel!’

Oeps, denkt Jenny en ze verdwijnt wijselijk naar de keuken. Ook dat wordt steeds erger!

Slechts twee minuten voor het eten klaar is, gaat de voordeur opnieuw open. Met het nodige rumoer duikelt Matthias even later de keuken binnen. De woonkamer, waar zijn vader zit, laat hij links liggen.

‘Hallo, mam,’ groet hij vrolijk.

‘Dag zoon van mij, kom hier!’

Jenny geeft hem een flinke knuffel.

‘Jij bent blij dat je van school af bent, ik kan het zo van je gezicht afscheppen!’

‘t Zal nog niet! Ik ben bij Dylan geweest en we gaan samen een trip maken door Tsjechië en...’

‘Houd dat verhaal maar voor seffens aan tafel,’ stelt mam voor. ‘Ik moet alleen nog even die bechamelsaus afmaken en dan kunnen we eten.’

‘Pa zal mij zien komen...’

‘Ja, jongen, de verhouding met je vader zal je zelf moeten oplossen, dat kan ik niet in jouw plaats doen. Maar houd het alsjeblieft een beetje vriendelijk zodat het gezellig blijft aan tafel.’

‘Ik zal mijn best doen, beloofd.’

‘Hier, neem de aardappelen alvast mee naar binnen.’

‘Liefje, kom je? Het eten is klaar.’

De aanspreking 'liefje' gebruikt Jenny vooral uit gewoonte want zo lief is Jens de laatste tijd niet meer. Er zal echt iets moeten veranderen want zo wil ze niet verder.

Matthias zit ongedurig op zijn stoel te schuiven, merkt Jenny. Hij wil natuurlijk zo vlug mogelijk de toestemming voor zijn vakantie in de wacht slepen. Tien tegen één wordt dat een teleurstelling.

Als iedereen bediend is, werpt Matthias een snelle blik op Jenny om zich van haar steun te verzekeren. Zij doet echter alsof ze het niet opmerkt. Matthias moet het zelf oplossen: de verhouding tussen vader en zoon is iets waar ze zich niet wil in mengen. Het hartje van Matthias is echter veel kleiner dan zijn vader denkt, dat brutale vernisje heeft hij nodig om zich staande te houden, weet ze. Als Jens dat nu eens zou inzien! Het zou hun relatie zeker ten goede komen.

'Ik heb met Dylan afgespro... eh, Dylan en ik zouden deze vakantie een trip willen maken door Tsjechië, we kijken er geweldig naar uit,' deelt Matthias plompverloren mee.

'Zo, zo, de jongens willen naar Tsjechië,' reageert Jens na een poosje lijsig. 'En hoe zoeken jullie daar te geraken?'

'Met de trein.'

'Als zwartrijders?'

'Uiteraard niet. We betalen onze reis.'

'Van welk geld?'

Jens vermijdt het zijn zoon aan te kijken en doet alsof hij ondertussen rustig voort eet. Zijn temperatuur stijgt langzaam.

'Eh, dat moeten we nog uitzoeken. Ik heb nog wat zakgeld en misschien kunnen jullie ons een beetje sponsoren?'

'Oh ja, met het geld van de Monopoly, dat zouden we kunnen doen,' spot hij. 'Sorry jongen, ander geld is er niet voor jou.'

Jenny kijkt ongerust van de een naar de ander: Matthias heeft een gekwetste blik in zijn ogen en Jens heeft zowaar een grijns op zijn gezicht.

‘En in Tsjechië, wat gaan jullie daar dan doen?’ gaat vader Jens even later verder.

‘We willen met de rugzak rondtrekken.’

‘En onder de blote hemel slapen?’

‘Natuurlijk niet, vader.’ Het klinkt geïrriteerd. ‘Dat moeten we allemaal nog uitzoeken en regelen. Dylan mag gaan van zijn ouders en hij is nog geen 18. Zij willen zelfs alles betalen.’

‘Wel, ik niet! Knoop dat maar goed in je oren.’

Zijn stemvolume stijgt en hij kijkt zijn zoon ontstemd aan, registreert Jenny.

‘En tijdens welke vakantie zou je dat dan willen doen?’ gooit pa olie op het vuur.

‘Wel, eh, nu tijdens de komende grote vakantie,’ doet Matthias moeite.

‘Ha, maar dat is tenminste goed nieuws! Dan heb je dus toch besloten om verder te studeren!’

‘Nee, dat niet. Daar denk ik nog niet over,’ reageert Matthias met stemverheffing.

‘Wel, dan houdt alles wat de school betreft hier op, ook de vakantie. Morgen ga je werk zoeken.’

‘Ja, maar vader, een beetje vakantie moet toch kunnen, daarna zoek ik werk. Beloofd.’

Zijn stem trilt. Het lukt hem vast niet langer om rustig te blijven, vreest Jenny.

‘Zouden jullie er niet een nachtje over slapen, zou ze willen zeggen, maar die kans krijgt ze niet.’

‘Je hebt gehoord wat ik gezegd heb en zorg er maar voor dat je binnen de week aan het werk zijt. Ongeschoolde arbeiders vragen ze genoeg,’ snauwt hij.

'Ja, dat zal wel. Is 't daarom dat jij geen werk vindt? En natuurlijk is er dan geen geld!' sneert de jongen. 'Donder op! We gaan of je dat nu wilt of niet!'

De stoel tuimelt zo ongeveer achterover als Matthias boos opstaat en de kamer uitbeent.

De stilte is onheilspellend.

Jenny slooft zich uit om iets te vinden waarmee ze haar echtgenoot kan kalmeren.

Met een gezicht als een onweerswolk staart hij naar de hard toegeslagen deur. De adertjes in zijn nek trillen verraderlijk.

'Blijf zitten, laat hem,' zegt ze zonder geluid te maken. Steeds weer en weer en weer.

Het lijkt wel een eeuwigheid.

Dan dringt het op een of andere manier langzaam tot manlief door: *blijf zitten, laat hem, hij is immers nog niet weg*. De adertjes in zijn nek vallen eindelijk stil en hij richt zijn blik terug op zijn half leeggeeten bord.

Jenny onderdrukt een zucht van verlichting. Het is niet de eerste keer dat ze op deze manier invloed probeert uit te oefenen op haar man. Af en toe lukt het, maar lang niet altijd.

Deze confrontatie is in de kiem gesmoord, maar het onderwerp is niet van de baan. Nog een paar dagen en dan is Simon thuis, dat scheelt, dan heeft hij een zoon in huis waar hij trots kan op zijn. Dat zal zijn humeur ten goede komen.

Matthias heeft daarjuist zijn best gedaan, alleen die laatste zin was erover, ondanks dat is ze trots op hem! De manier waarop Jens hem heeft aangepakt is ook niet bepaald volgens het boekje.

Boven trommelt Matthias met beide vuisten op zijn bed. Hij kan zijn vader niet uitstaan, zeker niet als hij hem zo

neerbuigend behandelt. Waarom kunnen ze niet als twee volwassenen met elkaar praten? Waarom, waarom, waarom?

Het kan toch niet dat hij een rotjong is, alleen maar omdat hij niet graag naar school gaat? Hij krijgt binnen een paar dagen zijn diploma, wat is er dan mis? Heel zijn leven heeft hij moeten slikken hoe Simon opgehemeld werd terwijl hij de dieperik ingeduwd werd, alleen maar om een paar punten meer of minder, want zoveel had Simon er nu ook weer niet. Is het dan zo erg dat hij geen tien haalt? Niet dat hij dat niet zou kunnen, dat weet hij wel. Als hij wil, heeft hij een tien. Er dienen zich echter zoveel dingen aan die veel leuker zijn dan leren, dan is het toch zonde om al die tijd te verspillen aan het halen van een tien in plaats van een zeven? Als het maar voldoende is om dat papiertje te halen, is het toch oké, wie vraagt er daarna nog naar die punten?

In zijn klas zijn er die spijbelen of zelfs al in aanraking geweest zijn met de politie, dat heeft hij toch allemaal niet gedaan. Waarom behandelt zijn pa hem dan als een ondankbare, slechte zoon? Gelukkig is mam er nog, die goeie mam! Bij haar kan hij altijd terecht. Zij vindt hem oké zoals hij is. Hoe zou het hem vergaan zijn als mam er niet voor hem geweest was? Tja...

‘Niet aan denken, Matthias,’ mompelt hij. ‘Ze is er en daar gaat het om!’

Zijn vuisten zijn stilgevallen. De matras hoeft haar wonden niet te likken, gelukkig maar. Verdrietig blijft hij op de rand van zijn bed zitten.

Hoe moet hij dit aan Dylan uitleggen? Pa wil niet dat hij gaat. Hij moet morgen al werk zoeken, maar dat valt wel te regelen: pa heeft zelf geen werk, dat kan hij tegen hem gebruiken. Het financieel aspect is een ander paar mouwen...

Hij hoort de deur beneden in het slot vallen: pa is vertrokken. De kust is veilig.

Jenny is juist klaar met het afruimen van de tafel als ze Matthias op de trap hoort. Hij gaat vast naar Dylan, denkt ze. Wat jammer dat hun reisje niet kan doorgaan. Het is echter niet de voordeur die opengaat, maar de deur van de woonkamer.

‘Mam?’

‘Kom, ga zitten jongen. Je hebt het goed gedaan daarnet.’

‘Echt?’

‘Ja, dat meen ik. Dat het gesprek uiteindelijk ontspoord is, lag niet aan jou.’

‘Waarom vindt pa mij een rotjong?’

‘Ach Matthias, papa houdt echt wel van jou, hij vindt je niet slecht. Hij kan het alleen niet verkroppen dat je niet het beste van jezelf geeft om hogerop te geraken.’

‘Maar waarom dan? Iedereen kan toch niet naar de universiteit gaan, wie moet er dan het handwerk doen?’

‘Je hebt gelijk,’ glimlacht mam. ‘Iedereen heeft ook niet de capaciteiten om hogere studies te doen. Jij hebt die wel en daar zit voor hem het probleem. Kijk, je vader had ook die capaciteiten en hij wilde die graag gebruiken om arts te worden.’

‘Echt?’ onderbreekt hij haar verbaasd.

‘Ja, alleen: hij mocht niet van zijn ouders.’

‘Oeps.’

‘Ja, oeps. Dat is heel zijn leven aan hem blijven knagen. Daarbij komt nog het feit dat hij op het Sint Gummaruscollege werd ontslagen. Hij werkte daar graag, maar al wat hij daarna gedaan heeft, was dik tegen zijn goesting en daardoor is hij erg veranderd.’

‘En niet in zijn voordeel.’

‘Nee, niet in zijn voordeel. Vroeger was je vader ondanks alles een gelukkig man.’

‘Mm, ja... ik denk dat je gelijk hebt. Vroeger was papa veel vrolijker, toen lachte hij en hij speelde met ons, dat herinner ik me nog. Dus omdat HIJ niet mocht studeren, zijn WIJ het nu verplicht! Dat is toch niet eerlijk? Simon heeft zich maar goed laten vangen, die zit daar nu op zijn eentje te blokken in Gent.

‘Dat heeft met eerlijkheid niets te maken. Je vader meent het goed, hij wil jullie een beter leven geven, daar is niets mis mee. Alleen wil hij jouw mening daarover niet accepteren. En Simon voelde zich niet verplicht, jongen. Je broer heeft daar zelf voor gekozen.’

‘Zelf voor gekozen, och gottokes toch.’

Mathias trekt een vies gezicht. ‘En ik mag dus niet kiezen omdat mijn keuze niet overeenkomt met die van hem! Mooi is dat! Het is niet omdat ik mijn hersens op school niet ten volle benut dat ik er later niets zal mee doen. En het is niet omdat hij graag wil studeren dat ik dat ook graag doe. Simon is er ingetrapt, die doet braaf wat papa wil, maar ik niet. Er zijn best heel veel mensen die gelukkig zijn zonder universitair diploma en andersom.’

‘Hola, een beetje rustig, jongen. Je moet je zo niet opwinden. Ik sta achter je. Van mij mag je zijn wie je bent. Ik ben benieuwd wat je van je leven gaat maken. En steiger nu niet meteen, dat bedoel ik positief.’

‘Dan zal ik vader maar niet als voorbeeld nemen zeker? Een werkloze zuipschuit wil ik niet worden!’

‘Matthias! Een beetje respect alsjeblieft. Hij blijft je vader,’ verdedigt Jenny haar man.

‘Het is toch waar zeker,’ mokt Matthias, ‘en daardoor kunnen wij nu niet op vakantie.’

Jenny weet even niet goed meer wat zeggen. Helemaal ongelijk kan ze hem niet geven. ‘t Is alleen de manier waarop.

‘Sorry, mam.’

‘Ja, ‘t Is al goed.’

Net als Jenny de afstandsbediening wil nemen om de televisie aan te zetten, vraagt Matthias:

‘Mam, kan jij echt niets doen om papa van gedacht te laten veranderen, wij willen zo graag samen een reisje maken?’

‘We kunnen je echt geen geld geven, jongen. Het is er gewoon niet. Er liggen zelfs nog onbetaalde rekeningen in de schuif die al weken na datum zijn. Dat je volgende week werk moet hebben, is uiteraard overdreven, daar kan eventueel wat aan gesleuteld worden.

‘Jammer.’

De teleurstelling is groot.

‘Misschien kan je iets organiseren dichterbij huis, in de Ardennen, in de Kempen of naar zee? Met de fiets i.p.v. met de trein? Ik zeg zomaar wat.’

‘Ik zal morgen met Dylan overleggen. Bedankt mam!’

Gent

Vrijdag 20 juni 2014

‘Simon Vlieghe, grote onderscheiding!’ galmt de stem door de luidspreker.

Met een brede smile staat Simon recht en fier stapt hij richting podium. Hij is een opgewekte, plichtsbewuste jonge man. Hij houdt van het leven en het leven houdt van hem. Lichtzinnigheid of nonchalance, de karaktereigenschappen die zijn broer tentoon spreidt, kunnen hem zeker niet verweten worden. Als hij ergens zijn tanden in zet, bijt hij door tot hij zijn doel bereikt heeft, waarbij hij zichzelf soms weleens vergeet. Een potentieel slachtoffer voor burn-out, heeft een van zijn studiegenoten hem wel eens gewaar-schuwd. Daar heeft hij eens hartelijk om gelachen.

Hij voelt zich prima, maar ooit, nog niet zolang geleden, is dat anders geweest. Voor hij naar Gent ging, voelde hij zich rot, afgewezen. Hij werd uitgemaakt voor saaie piet en nietsnut. Hij leefde het leven omdat het nu eenmaal moest geleefd worden. De transformatie naar wie hij nu is, heeft zich, vooral de laatste twee jaar in Gent, voltrokken.

Pa en ma Vlieghe zitten in het auditorium van de faculteit landbouw en met hun trotse blikken escorteren ze hun oudste zoon naar het voetstuk.

De jongste zoon, Matthias, zit er een beetje verveeld bij.

Veel liever was hij met zijn vriend Dylan opgetrokken, maar dat kan hij niet maken. Als hij hier zou wegblijven, zou het meteen duidelijk zijn dat zijn broer bij hem niet in de bovenste schuif ligt en dat hoeft niemand te weten.

Fier als een gieter stapt Simon de twee trapjes op naar het podium om zijn einddiploma in ontvangst te nemen: Bachelor in de landbouw! Het is hem gelukt zonder te bissen!

Een jaar extra zat er, gezien de financiële situatie thuis, niet in. Vlak voor hij zou gaan studeren geraakte zijn vader zijn job kwijt. Het was duidelijk dat pa het niet erg vond. Het loodgieterswerk beviel hem niet. Zijn oude baan als klusjesman in het college was wel niet zijn droomjob, maar daar kon hij mee leven. Zoals overal moest er ook in het college bespaard worden en werd hij de laan uitgestuurd.

Simon herinnert zich dat zijn pa een paar weken thuis gezeten heeft, voor hij die baan als loodgieter aangeboden kreeg. Zijn enthousiasme was echter van korte duur en een paar maanden later stond hij weer op straat. Gedurende de jaren die volgden, onderging zijn vader een metamorfose. De humor en de levenslust maakten plaats voor klaagzangen en irritatie. Werken en stempelen wisselden elkaar in snel tempo af.

Hoe het allemaal zo ver is kunnen komen, daar heeft hij zo geen zicht op. Hij was er immers alleen tijdens de weekends en dan werd er nooit over pa zijn werk gesproken, maar hij merkte zo ook wel dat zijn ouders het niet breed hadden. De laatste maanden bespeurde hij zelfs drankmisbuik en dat kan hij helemaal niet waarderen! Arme mama! Ze maakt er nog geen punt van. Het gaat nog net, zei ze de laatste keer. Hij heeft er zijn twijfels bij, maar dat heeft hij niet gezegd. Wat hij tijdens zijn studies zelf kon bijverdienen, was tamelijk beperkt, daar had hij de tijd niet voor.

Zijn IQ is nu niet van die aard dat hij die studies op zijn sokken kon afwandelen. Nee, hij heeft er hard moeten voor werken, en blijkbaar met succes! Blij en voldaan neemt hij zijn plaats naast zijn ouders in. De bul legt hij voorzichtig voor zich neer op zijn knieën.

Van de rest van de proclamatie heeft Simon niet veel mee.

Ik heb nu mijn diploma op zak, bedenkt hij trots. Mijn levensverzekering! Hij glimlacht. Dat is uiteraard een beetje overdreven, maar toch.

Nu is het tijd om te beslissen wat ik ga doen. Een boerderij kopen zit er uiteraard niet in, daar zal ik eerst nog flink moeten voor sparen. Maar ooit doe ik dat, ik wil een eigen bedrijf waar ik de dingen op mijn manier kan aanpakken. Vastberaden richt hij zijn verwachtingsvolle blik op de bundel die op zijn knieën balanceert.

‘Ooit ben ik mijn eigen baas en zal ik iedereen tonen wat ik in mijn mars heb!’ glundert hij inwendig.

Eerst een betrekking zoeken dus, liefst niet te dicht bij huis. De sfeer wordt er verpest door chagrijnige pa. Ma zal het wel jammer vinden dat hij niet thuis blijft wonen. Zijn besluit staat nog niet helemaal vast, dat hangt ervan af van wat de RVA te bieden heeft.

Hij kijkt opzij naar zijn ouders, je kunt de fierheid zo van hun gezicht afscheppen. Zij zijn trots op wat hij gepresteerd heeft. Hij heeft het zelf moeten doen, maar wel dank zij hen. Zonder hun geldelijke steun was het hem nooit gelukt, toch niet in drie jaar. Is het dan misschien niet zijn plicht om de rollen een tijdje om te draaien en hen wat uit de financiële zorgen te helpen? Hoe erg zou het zijn? Nu pa al zolang moeite heeft om geschikt werk te vinden, kan het voor hen toch niet gemakkelijk zijn om de eindjes aan elkaar te knopen? Over dat gegeven had hij eigenlijk nog niet nagedacht, wel over de verslavingen van zijn pa en over zijn

arme ma, maar niet over de financiële kant van de zaak. Hij is er als vanzelfsprekend vanuit gegaan dat hij een baan verder van huis zou zoeken, maar als het nodig is, moet hij misschien toch maar even thuisblijven. Daar moet hij het toch eens met haar over hebben, liefst zonder pa erbij.

Nu hij niet verder studeert, kunnen ze die uitgave schrappen, misschien is dat voldoende. Hij weet ondertussen wel dat hij niet verantwoordelijk is voor zijn ouders, maar toch... Voor zijn vertrek naar Gent, drie jaar geleden, hebben ze de financiële kwestie samen besproken. Hij heeft hen niets gevraagd. Zijn ouders hebben zelf beslist dat ze hem wilden helpen door de huur van zijn kot te bekostigen. Hij kan zich voorstellen dat dat met een werkloosheidsuitkering niet zo simpel is. Waarom neemt pa zijn verantwoordelijkheid niet op? Waarom gaat hij niet werken, hij is toch gezond? Het is toch niet de taak van de zoon om de financiële problemen van zijn ouders op te lossen?

Hij moet er echt eens met ma over praten. Hij wil hen wel helpen als het nodig is, vooral omwille van zijn moeder.

Gevoelsmatig is het moeilijk om de verantwoordelijkheid te laten bij wie ze hoort, maar hij begrijpt wel wat Melanie bedoelt als ze zegt dat hij niet verantwoordelijk is voor het geluk van zijn ouders, maar zijn moeder laat hij niet in de steek!

Het is de bedoeling dat ze, na de uitreiking van de diploma's, samen iets gaan drinken om dit heugelijke feit te vieren. Samen iets gaan drinken is een feest op zich. Gezien hun krappe financiële situatie hebben ze dat maar zelden gedaan.

Daarna zullen ze nog langs het appartement rijden waar hij tijdens zijn studie verbleef om zijn spullen op te halen en dan rijden ze naar huis. Dat is het plan.

Zijn laatste rit van Gent naar Lier!

Ondanks het feit dat hij de laatste jaren geëvolueerd is van een eenzame, teruggetrokken jongen tot een opgewekte, blijmoedige jonge man heeft Simon weinig sociale contacten. Het type amusement waar de gemiddelde student voor kiest, namelijk het uitgangsvleven, ligt hem niet zo. Hij stoort zich aan het geluidsvolume, de lichtflitsen, het drankgebruik en de ongecontroleerde uitbundigheid, alles dus.

Een kamer voor hem alleen, zoals het eerste jaar van zijn verblijf in Gent, was dus allermintst een goede zaak. Hij ging ten onder aan eenzaamheid en heimwee. Hij had niemand om mee te praten en alleen de professoren om naar te luisteren, tot hij in het voorjaar Melanie tegenkwam. Toen ging het langzaam aan beter met hem. In Melanie heeft hij een tweede moeder gevonden, en wat voor één! Dat zal hij nog het meest missen: dat hij niet meer om de haverklap bij die wijze vrouw kan aanlopen.

De flat die ze het jaar nadien met z'n vieren deelden, was een prima alternatief voor zijn eenzaam kot.

Met zijn flatgenoten Stijn, Max en Casper kon hij het goed vinden. Vrienden zijn ze niet geworden. Het contact zal vlug verwateren nu hij hen niet meer zal zien. Zij waren buiten de cursussen uiteraard ook niet altijd thuis, want vooral Max en Stijn namen wel met volle teugen deel aan het studentenleven. Zij zullen dat appartement dus nog wel een tijdje nodig hebben voor ze afgestudeerd zijn.

Het belangrijkste is dat hij door hen aanvaard werd zodat hij niet het gevoel had een buitenbeentje te zijn zoals dat vroeger altijd het geval was. Ze waren het zeker niet altijd met elkaar eens, maar de conversatie verliep op een normale ongedwongen manier, met respect voor elkaars mening.

Financieel kwam het ongeveer op hetzelfde neer, dus gingen zijn ouders ermee akkoord om de huur voor het kot

om te ruilen met een vierde van de huurprijs voor het appartement.

Het feit dat hij door zijn medehuurlers aanvaard werd als een van hen, was voor hem een revelatie. Samen met de hulp van Melanie heeft dat ervoor gezorgd dat hij een innerlijke balans gevonden heeft, waar hij zich voor het eerst in zijn leven goed bij voelt. Hij leerde dat anders-zijn geen synoniem is van slechter of minderwaardig zijn. Hij leerde van zichzelf houden.

‘Het zou maar een saaie boel worden als iedereen hetzelfde dacht en voelde! Bekijk jouw anders-zijn als een rijkdom,’ opperde Melanie.

‘Rijkdom, rijkdom,’ mopperde hij toen. ‘Het is echt niet leuk om anders te zijn, om er niet bij te horen. Ik wil ook wel eens plezier maken net als zij!’

‘Dat snap ik, maar je kunt het vanaf nu leuk maken door er anders naar te kijken en voor dingen te kiezen die jij leuk vindt. Of wil je je bij hen bijven aansluiten en proberen op hun manier plezier te maken?’

‘Nee, dat heb ik al geprobeerd, dat lukt niet.’

‘Stop daar dan mee en zoek je eigen weg. Hou je bezig met de dingen waar jij blij van wordt. Probeer niet iemand anders te zijn dan je bent. Als volwassene heb je meer mogelijkheden dan als kind, Simon. Het komt echt wel goed met jou. Je bent prima zoals je bent.’

Veel van wat ze hem verteld heeft, staat onuitwisbaar in zijn geheugen gegrift. In het begin geloofde hij er niets van. Stilaan heeft hij zijn mening moeten herzien. Het heeft hem in ieder geval veel deugd gedaan.

In de lagere school werd hij gepest. De andere kinderen vonden hem tuttig, een nutteloos aanhangsel dat nergens plezier in had, terwijl hij niet snapte welk plezier zij konden